

28. navadna nedelja - leto C

Jezus ozdravi deset gobavcev

Ko je potoval v Jeruzalem, je hodil med Samarijo in Galilejo. Ko je prispel v neko vas, mu je prišlo naproti deset gobavih mož. Od daleč so se ustavili in na ves glas govorili: »Jezus, Učenik, usmili se nas!« Ko jih je zagledal, jim je rekel: »Pojdite in pokažite se duhovnikom!« In med potjo so bili očiščeni. Ko je eden izmed njih videl, da je bil ozdravljen, se je vrnil in z močnim glasom slavil Boga. Padel je na obraz pred njegove noge in se mu zahvaljeval; in ta je bil Samarijan. Jezus pa je odgovoril: »Mar ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Ali ni bilo nobenega drugega, da bi se vrnil in počastil Boga, razen tega tujca?« In rekel mu je: »Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila.« Lk 17,11-19

Tvoja vera te je rešila

Česa je Samarijana rešila vera? Ozdravljenih je bilo vseh deset. Torej ga vera ni rešila bolezni. Kaj je bil rezultat njegove vere? Nekaj lahko sklepamo iz opisanega dogodka. Poglejmo. Vseh deset je prosilo za zdravje, a le eden je ob ozdravljenju pomislil na tistega, ki ga je ozdravil. Kako to? Odgovor je čisto preprost, le živeti se moramo v vlogo gobavih.

Predstavljajmo si, da so bili gobavi pred boleznijo zdravi, polni življenja. Vse je teklo v običajnem ritmu. Večina je iskala zadovoljstvo v zemeljskih stvareh. Na enkrat pa se je pojavila bolezen. Drug za drugim so zboleli. Groza! Življenje, ki je bilo vsaj znosno, če že ne prijetno, je postalo popolnoma nemogoče. Vsi užitki življenja, vse posvetno veselje jim je bilo vzeto. Odrinjeni so bili na rob družbe, v osamo in brezciljno čakanje na smrt. Večina je obupovala in se jezila na svet, na ljudi, na Boga. Zakaj se je moralo to zgoditi, zakaj prav njim. Kako more biti Bog tako krut, so se nekateri spraševali. Življenje je nesmiselno, če je človek bolan! Le eden je v bolečini in jezi razmišljal skupaj z Bogom. Spraševal je Boga, kaj mu želi z boleznijo sporočiti. Kako naj živi polno, če je obsojen na propadanje na robu mesta? Če ga je ustvaril za življenje, zakaj ga naravnost rine v smrt? Hotel je zaupati Bogu, hotel je verjeti, da je z njim kljub groznemu položaju. Seveda je tudi on iskal možnosti za ozdravljenje, a nikoli mimo Boga.

Potem se je zgodilo tisto, kar smo slišali v evangeliju. Jezus jih ozdravi. Tistim devetim, ki so čakali le na zdravje, se je življenje v hipu vrnilo v stare tirnice. Kako pa drugače?! Ozdravljeni Samarijan pa je našel tisto, kar mu je bilo neskončno vrednejše od zdravja: Srečal je samega Boga, našel je Ljubezen, odprlo se mu je novo življenje, nov smisel. Bog, na katerega se je tako pogosto v upanju in obupu obračal, se mu je približal. Seveda mu je bilo zdravje pomembno, a še veliko pomembnejše mu je bilo vrnjeno zaupanje v božjo ljubezen. Bog ga ni zapustil! Življenje ima globlji smisel! Upanje ni nikoli poteptano! Vse to je kar vrelo iz njega. V tem veselem spoznanju ni mogel iti v svet, ne da bi se še enkrat poklonil Odrešeniku. *Vrnil se je in z močnim glasom slavil Boga. Padel je na obraz pred njegove noge in se mu zahvaljeval.* Lahko si predstavljamo, kaj je storilo ostalih devet. Zbrali so prijatelje in naredili gostijo, če je le bilo mogoče. Kdo bi jim zameril!?

Le eden je slišal besede: *Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila.* Česa ga je torej rešila? Praznega življenja. Samarijan je v iskanju smisla in Boga našel oboje in to mu ne bo nikoli vzeto. Ostalih devet je sicer našlo zdravje, a nesmisla niso bili rešeni. Zdravje bo spet minilo, bolezen in smrt jih še vedno čaka, veselo življenje se bo prej ali slej končalo, kdo jih bo rešil nesmisla bolezni,

trpljenja in smrti? Samarijan je v iskanju smisla in upanja, našel Boga in zdravje, ostali so našli le zdravje, vse drugo je ostalo nerešeno.

In kje se najdemo mi? V preizkušnjah, boleznih, trpljenju, nesmislu iščemo rešitev skupaj z Bogom ali mimo njega? Je ključno zdravje ali smisel, užitek ali upanje? Če pogledam okrog sebe, kje vse ljudje iščejo zdravje, bi lahko rekel, da je večini vseeno ali ga prinese hudič ali Bog, da je le zdravje. V pehanju množice za denarjem in užitkom, bi težko rekel, da nas vera lahko rešuje. Ko že več kot dvajset let ponujam razmišljanja o ciljih življenja in smislu, je odgovor vedno isti: To je tako zahtevno, to je tako težko, tako nadležno. Med vrsticami lahko preberem: Pustimo to za prihodnjič. Bog pa vendar želi stopiti v naše življenje, hoče biti naše upanje, hoče biti naša rešitev. Opirajmo se mu, da bo lahko vstopil in nas reševal kot gobavega Samarijana.